

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.143/2022/3.

A felperes:

felperes, felperes címe.

A felperes képviselője:

Dr. Borbély Andrea Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Borbély Andrea ügyvéd

Az alperes:

alperes, 1082 Budapest, Üllői út 48.

Az alperes képviselője:

Nagy János Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Nagy János ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jogsértés

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 22.P.20.714/2021/18.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett portál internetes hírportálon dátum napján megjelent „cikk címe1” című cikkben valótlanul állította, hogy a felperes a csoport kiképzőparancsnoka, valamint a kuktabombák és a robbanószer rejtelseire a csoportot tanítja, illetve hogy különösen jól ért a terroristák kedvenc robbanóanyagához, a robbanószer-hez.

Kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül a portál hírportálon közzétett közleményben fejezze ki sajnálkozását a fenti jogsértés miatt.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.800 forint perköltséget.

Kötelezte továbbá a felperest, hogy 48.000 forint, az alperest, hogy 12.000 forint kereseti illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

[2] Ítéletének indokolásában idézte a Pp. 2:42. § (1) és (2) bekezdéseiben, 2:43. § d) pontjában, 2:45. § (2) bekezdésében, 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakat, utalt továbbá a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjaiban, továbbá a PK 12. számú állásfoglalásban írtakra.

[3] Megállapítása szerint a kifogásolt cikk azzal összefüggésben foglalkozott a felperes személyével és elsősorban katonai/harcászati előéletével, továbbá a pártlban betöltött szerepével, miszerint a felperes a pártlos rohamoszttag, a „csoport” nevű szervezet kiképzőparancsnoka, mely megbízatása a hadviselés, különösen a robbanóanyagok területén szerzett tapasztalatain alapult. Ezzel összefüggésben került említésre korábbi katonai tevékenysége, a délszláv háborúban betöltött szerepe, kitérve a felperes mohamedán hitére.

[4] A felperes tényleges részt vett a délszláv háborúban, ahol a feladata robbanóanyagok/aknák telepítése, felszedése, illetve hatástalanítása volt. Korábban sorkatonaként mélységi felderítő kiképzést, illetve ejtőernyős kiképzést kapott. 2009-ben felvette a mohamedán vallást, illetve 2015-ig a pártl alkalmazásában állt, azonban munkaviszonyát megszüntették, amit nehezményezett.

[5] Az 1. számú közléssel kapcsolatban - miszerint a felperes a pártlos rohamosztag, a csoport kiképzőparancsnoka, egy muszlim háborús veterán - azt állapította meg, hogy bár a „csoport”-ra vonatkozó állítások ténylegesen nem a felperesre vonatkoztak, azonban az igen, hogy a felperes a csoport kiképzőparancsnoka, erre nézve azonban az alperes nem tett nyilatkozatot. A cikkben tényállításnak minősül az, hogy a felperes a csoport kiképzőparancsnoka, az alperes pedig nem bizonyította ennek valóságtartalmát. Önmagában az a felperes által elismert tény, miszerint a csoport nevű hagyományörző szervezet egyes rendezvényein, akár harci szimulációs gyakorlatain részt vett, illetve, hogy bizonyos szintű harcászati ismeretekkel rendelkezik, nem támasztják alá a kifogásolt tényállítást. A cikk egyes részei, illetve az egésze alapján az átlagos tájékozottságú olvasó azt a következtetést vonhatta le, hogy a „csoport” nevű pártlos rohamosztag gondosan kiválogatott katonákból áll, a felperest pedig azért alkalmazták, hogy emberéletek kioltására alkalmas, kifejezetten terroristák által használt robbanóanyagok, bombák készítésére és felhasználására képezze ki a – nem hivatalos – katonai szervezet tagjait, mely köztudomásúlag sértő ránézve, hiszen az emberekben félelmet kelt, különösen a terroristák által alkalmazott módszerek említésével. Az alperes a perben nem hivatkozott arra, hogy a csoport valóban a pártl rohamosztaga, elit alakulata lett volna, semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő arra nézve, hogy a felperes a „csoport” nevű szervezet kiképzőparancsnokaként annak tagjait bombakészítésre vagy más harcászati tevékenységre képezte volna. Az alperes az általa csatolt írásra ezen kereseti kérelem kapcsán ezen cikkekre kifejezetten nem hivatkozott, nem jelölte meg, hogy annak bármely része alátámasztaná ezen tényállítást.

[6] Az ezen közléshez szorosan kapcsolódó 7. számú kijelentés tekintetében - miszerint a felperes „a kuktabombák és a robbanószer rejtelseire a csoportot tanítja” arra a következtetésre jutott, hogy az a felperesre vonatkozó, sértő tényállítás, melynek valóságtartalmát az alperes nem bizonyította. Önmagában abból, hogy a felperes háborús múltja miatt esetlegesen tisztában van a kuktabombák és a robbanószer működési mechanizmusával, nem következik, hogy ezek „rejtelseire” a csoport nevű csoportosulás szimpatizánsait, tagjait tanította volna, ezt az alperes semmilyen módon nem bizonyította, és azt nem is kísérelte meg.

[7] Az 5. számú közlés azon része, miszerint a felperes különösen jól ért a terroristák kedvenc robbanóanyagához, a robbanószer-hez, szintén valótlan és a felperese nézve sértő tényállítás az adott szövegkörnyezetben, különös tekintettel arra, hogy a cikk kifejezetten a terrorizmushoz köti. A felperesi hivatkozás szerint illet róla személyl nem írt le, illetve alperes sem jelölte meg a hivatkozott forrást, és nem állította azt sem, hogy ezt valóban személyl írta a felperesről vagy ez egyébként valós közlés lenne. Az alperesi tényállítás azt

sugallta, hogy az, hogy a felperes jól ért a robbanószer nevű robbanóanyaghoz, alkalmassá tette terrorcselekmények elkövetésére, ezért a személye potenciális veszélyt jelent a társadalom és az emberi közösség számára. Ebből következően ez az állítás a terroristákkal, a terrorizmussal állította párhuzamba a felperest, amely egyértelműen sértő rá nézve, így a személyiségi jogsértés megvalósult.

[8] A 3., 5. és 7. számú kereseti kérelem további tényállításai, valamint a 2.,4.,8. és 9. és 15. számú kereseti kérelem szerinti közlések vonatkozásában azt állapította meg, hogy azon kijelentések, miszerint a felperes robbanóanyag-specialista, katonatiszt, katonai szakértő, Magyarország egyik legjobb robbanóanyag-specialistája, ismeri a bostoni bomba titkát, a páncéelhárítás, a robbanóanyagok, a bombakészítés szakembere, az egyik specialitása a kuktabomba, profi mohamedán ejtőernyős, profi katona, profi délszláv háborús szakértő - a teljes szöveget értelmezve, figyelemmel a felperes személyes nyilatkozataira, valamint az alperes által csatolt cikk tartalmára - valós tényekből levont, nem okszerűtlen következtetések. A fenti kifejezéseket az alperes újságírója nyilvánvalóan, az átlagolvasó számára is felismerhetően nem szakmai, hivatalos értelemben használta, hanem a szavak hétköznapi értelmében, azok ténybeli alapját is megjelölte. Valós ténybeli alapokon nyugszik az a - kissé túlzó, de nem nyilvánvalóan okszerűtlen - megállapítás, hogy a felperes robbanóanyag-specialista, katonai szakértő, ismeri a bostoni bomba titkát, a páncéelhárítás, robbanóanyagok, bombakészítés szakembere, hiszen a felperes a keresetlevelében is előadta, hogy robbanóanyagok felszedésével, telepítésével, hatástalanításával foglalkozott a délszláv háborúban, a csatolt interjúban maga nyilatkozott úgy, hogy a gyakorlatban ismerte meg a robbanóanyagok működési mechanizmusát, a „tudásvágy vitte rá a robbanóanyagok megismerésére...kb 1200 kg robbanóanyag felett rendelkeztek település³, és település⁴ is számolatlanul jutottak hozzá...soha nem fordult meg a fejében, hogy mások kárára alkalmazza a tudását”. A riportban kitért a bombakészítés és a kuktabomba működésének részleteire is, bár megjegyezte, hogy messze van a specialistától, a magyar honvédség tüzszeresei a robbanóanyag-specialisták.

[9] A cikk a felperes ezen tudását nem valamely terrorcselekménnyel, hanem kifejezetten a délszláv háborúban való részvételével hozza összefüggésbe, mely azért sem sértő rá nézve, mert ő maga sem vitatta, sőt büszkén vállalta a délszláv háborúban való közreműködését. Az, hogy az egyik specialitása a kuktabomba, túlzó újságírói vélemény, mely azonban azon túl, hogy a cikk egésze szempontjából lényegtelen, nem is tekinthető kifejezetten sértőnek. Az pedig, hogy a felperes profi mohamedán ejtőernyős, illetve profi katona, szintén nem sértő rá nézve, a „profí” jelző nyilvánvalóan itt sem hivatalos, szakmai értelemben jelenik meg, hanem a felperes korábbi szakirányú kiképzései, illetve háborús tapasztalatai alapján levont - némiképp túlzó - újságírói vélemény.

A felperes életében - saját előadása szerint is - fontos szerepet töltött be a katonaság, a háborúban való önkéntes részvétel, a robbanószer megismerése. A hivatkozott riport szerint a „tudásvágy hajtott” ebbe az irányba, önként vett részt a csoport nevű hagyományörző és a saját nyilatkozata szerint is a militartizmus iránt érdeklődő férfiakat tömörítő szervezetben, mely „komoly szinten foglalkozik hagyományörzéssel és ifjúsági képzéssel”, állítása szerint „a férfias lelküléhez hozzátartozik a katonaviseltség, a fegyverekhez és a parancsuralmi rend iránti vonzódás”. Ezen nyilatkozatok alapján - melyek röviddel a perbeli cikk után születtek - a felperesre nézve nem tekinthető sértőnek, hogy a cikk militartista, „háborúra készülő” személyként állította be, hiszen ezt saját - akkori - nyilatkozatai is alátámasztották.

[10] A 10. és 11. számú kereseti kérelem tekintetében az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy bár pontatlanul állította az írás, hogy a felperes maga felvételizett a Magyar Honvédséghez, illetve, hogy személyllyel gyakran vett részt muszlim istentiszteleteken, azonban egyrészt ezek a cikk egésze és lényegi mondanivalója szempontjából apró, lényegtelen tévedések, másrészt semmiképpen sem sértőek a felperesre. Az, hogy a felperest besorozták vagy maga felvételizett a Magyar Honvédséghez, lényegtelen abból a szempontból, hogy a felperes militartizmus iránti érdeklődése nyilvánvalóan fennállt, figyelemmel arra is, hogy nem vitásan önként vett részt a délszláv háborúban. Az pedig, hogy személyllyel együtt vett részt muszlim istentiszteleteken, szintén nem lehet sértő ránézve, hiszen nem vitásan felvette a muzulmán vallást, és ebből, különösen pedig abból, hogy kívül vett részt istentiszteleteken, semmilyen módon nem következik, hogy személye terrorveszélyt jelentene. A felperes kifogásolta, hogy a cikk több esetben említi vallását, ugyanakkor ez nem tekinthető valótlan tényállításnak, így jogsértés megvalósítására eleve nem alkalmas.

[11] A 12. számú kereseti kérelem szerinti tényállítás egyrészt nem tekinthető sem valótlanak, sem a való tények hamis színben való feltüntetésének, emellett nem is sértő a felperesre nézve. A felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy az települési csillagok olvasásakor a felvonuló iszlám seregek fanatizmusa megdöbbenette, az alperesi megfogalmazás pedig - bár a felperesi nyilatkozathoz képest pontatlan és kissé hatásvadász - a sajtószabadság körében megengedett újságírói következtetés, amely nem alapozza meg a jóhírnév megsértését.

[12] A sajtóközlemény nem állította, hogy a felperesnek bármely terrorista szervezethez, terrorcselekményhez köze lett volna, az pedig, hogy a muzulmán vallás és a terrorista merényletek között összefüggést sejtet, nem tényállítás, hanem újságírói vélemény, következtetés, még abban az esetben is, ha az alperes a cikkben a felperes - nem vitás - muzulmán vallására utal több esetben.

[13] A 14. számú kereseti kérelem szerinti azon közlemény, miszerint a felperesben azért merült fel, hogy Ukrajnába megy harcolni, mert felbontották a munkaszerződését a pártlkal, újságírói következtetés, mely alkalmatlan a jóhírnév megsértésére. Ennek valóságtartalma - minthogy vélemény, következtetés - nem is bizonyítható, emellett sértő jellege sincs a felperesre nézve, különös tekintettel arra, hogy maga sem vitatta sem azt, hogy rossz néven vette a munkaviszonya megszüntetését, sem pedig azt, hogy felmerült benne, hogy Ukrajnába megy harcolni.

[14] A bíróság a sérelemdíj iránti igény vonatkozásában arra mutatott rá, hogy a keresethez képest csak kis részben állapította meg a jóhírnévhez való jog megsértését, ezt meghaladóan a kereset alaptalan volt. A megállapított jogsértések tekintetében nyilvános elégtétel adására kötelezte az alperest, ezek az objektív jogkövetkezmények pedig alkalmasak a felperest ért hátrányok kompenzálására, ezért sérelemdíj alkalmazása szükségtelen. E körben figyelembe vette, hogy a felperes - bár súlyos nem vagyoni hátrányok bekövetkezését

állította a perbeli cikk okán - az írás 2016-os megjelenését követően, egészen az elévülési határidő lejártáig semmilyen igényt nem érvényesített az alperessel szemben, sajtóhelyreigazítást nem kért, személyiségi jogi pert sem indított, annak ellenére, hogy állítása szerint kifejezetten a perbeli cikk volt az oka annak, hogy éveken át nem talált munkát. A felperes nem is bizonyította, hogy kifejezetten a perbeli cikk jogsértést megvalósító részei miatt ütközött nehézségekbe az álláskereső során. A felperesnek a cikk megjelenését megelőzően, attól függetlenül szűnt meg a munkaviszonya a pártlónál, ezt követően pedig elsősorban biztonsági vonalon szeretett volna elhelyezkedni, mely nagyfokú bizalmat igényel. Állítása szerint munkavállalását a sajtóban akkoriban megjelent információk nehezítették, melyek bombagyártó specialistaként, muzulmán terroristaként állították be. tanú2, aki a cég 1 Kft.-nél volt a felettese, a 2021. december 9-én tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a felperes alkalmazását egyrészt - az elsősorban cigány származású - kollégái kifogásolták korábbi közéleti szerepe, pártlós kötődése miatt, másrészt az ügyfelek, akik igen érzékenyek arra, hogy kit engednek be a lakásukba, ők a perbeli cikkekre hivatkoztak. tanú1 tanú előadta, hogy ő a felperessel kapcsolatos történetekről televízióból, illetve online fórumokról értesült, 10-15 helyről, ezek közül különösen figyelemfelhívó volt a perbeli cikk. A tanúvallomás szerint a cikket követően a felperes persona non grata lett gyakorlatilag.

[15] Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a perben a felperes nem bizonyította, hogy kifejezetten a sérelmezett írás miatt nehezült el a munkakeresése abban az időben, figyelemmel arra, hogy más sajtótermékekben is megjelentek információk a felperessel kapcsolatban, sőt kifejezetten saját maga is hosszasan nyilatkozott a sajtóban a háborús múltjáról, militarizmus iránti érdeklődéséről, robbanóanyag-ismereteiről, skinhead-múltjáról. Emellett azt különösen nem bizonyította, hogy kifejezetten a sajtóközlemény jogsértést tartalmazó részei miatt okozott számára problémát a munkakeresés. tanú2 tanú vallomása szerint a cigány származású kollégák elsődlegesen a felperes - nem vitás - korábbi közéleti szerepvállalását, pártlós kötődését kifogásolták, az ügyfelek pedig az interneten fellelhető információkat. Ugyanakkor a felperes nem vitatta, sőt, maga is interjút adott arra vonatkozóan, hogy részt vett a délszláv háborúban, széleskörű ismeretekre tett szert a robbanóanyagok terén, hagyományörző, militarista beállítottságú szervezetben vesz részt, ahol rendszeresen kiképzési terveket, military-szimulációkat hajtanak végre, nyilatkozott a fegyverekhez és parancsuralmi rendhez kötődő férfias lelkületről, illetve nyilatkozott pártlós kötődéséről, skinhead múltjáról. Mindezek fényében a perben nem bizonyított, hogy a felperes munkakeresését kifejezetten és kizárólag a cikk azon tényállításai akadályozták, miszerint a „csoport kiképzőparancsnoka, akiket a kuktabombák és robbanószer rejtelseire tanítja, illetve különösen jól ért a terroristák kedvenc robbanóanyagához, a robbanószer-hez”. Tény, hogy a közlések összességében a felperest harcias, militarista beállítottságú, fegyverekhez és robbanóanyagokhoz különösen értő, militarista kötődésű szervezethez kapcsolódó, háborút megjárta, muzulmán vallású személyként állították be, mely egy átlag olvasóban, vagy akár egy ügyfélben, munkáltatóban, kollégában rossz érzést kelthetett, mindazonáltal ezen tények megfeleltek a valóságnak, az azokból az emberekben kialakult - szubjektív - következtetés, vélemény, értékítélet, még ha az indokolatlan és okszerűtlen is, nem róható az alperes terhére. Emellett a felperesnek - bizonyítottan - megvolt a lehetősége, hogy a saját álláspontját közölje a sajtó nyilvánossága előtt, így az általa közölt információk szintén alkalmasak lehettek arra, hogy a személyével kapcsolatos pontatlanságokat korrigálják.

[16] A felperes tehát nem bizonyította a perben olyan konkrét nem vagyoni hátrányokat, melyek az írás jogsértő részei által érték volna, emellett - bár állítása szerint sokáig a cikk miatt nem talált munkát - maga sem tett intézkedéseket éveken keresztül annak érdekében, hogy a jogsértésből eredő igényeit érvényesítse, ezért az alkalmazott objektív jogkövetkezményeken túl sérelemdíj alkalmazása szükségtelen volt.

[17] Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát 20-80 %-ban állapította meg a felperesre terhesebben, a perköltségről Pp. 83. § (2) bekezdés alapján rendelkezett.

[18] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását és azt kérte, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest az elsőfokú bíróság által megállapított személyiségi jogsértés miatt 1.000.000 forint sérelemdíj és annak kamatai, továbbá perköltség megfizetésére.

[19] A Fővárosi Ítéltábla felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésében írtakra alapította.

[20] Álláspontja szerint jogosult a sérelemdíjra, a sérelemdíj alkalmazásának szükségessége megalapozott. A sérelemdíjra való jogosultsághoz nem szükséges igazolni konkrét hátrány bekövetkeztét. A sérelmezett közlés kapcsán az, hogy a megítélése hátrányosan megváltozott a közvélemény előtt, - a Pp. 206. § (2) bekezdése alapján - köztudomású tény.

[21] A sérelemdíj alkalmazásának egyedüli és kifejezett jogszabályi feltétele a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdései alapján a személyiségi jog megsértése. Amennyiben a jogsértő nem tudja bizonyítani, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható (Ptk. 2:53. §), úgy, akit személyiségi jogában megsértenek sérelemdíjra a jogsértés tényén kívül egyéb hátrány bekövetkeztének hiányában is jogosult. A hátrány bizonyítása tehát kifejezett kötelező jogszabályi rendelkezés szerint a sérelemdíj megállapításának nem előfeltétele, hátrány hiányában is az eset egyéb körülményei - a jogsértés súlya, annak esetleges ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértés egyéb hatása - alapján már csak a sérelemdíj összege mérlegelendő. (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.333/2016/4.)

[22] Az elsőfokú bíróság nem állapított meg kevesebbet, minthogy egy hétköznapi olvasó számára az a kép alakul ki, hogy ő egy nem hivatalos katonai szervezet (rohamosztag!) tagja, emberélet kioltására alkalmas, kifejezetten terroristák által használt robbanóanyagok, bombák készítésére és felhasználására képezi ki, mint katonai parancsnok.

[23] A sérelmezett cikk a portál internetes hírportálon dátum napján került közzétételre, olyan időszakban, amikor soha nem tapasztalt gyakorisággal érkeztek hírek a világot sújtót terrorizmusról, mely Európa nyugati felében is elképesztő intenzitással ütötte fel a fejét. Ezek a híradások, brutális és könyörtelen, számos ember életét kioltó terrortámadásokról szóltak, olyan módszerekkel és brutalitással, melyek Európában eddig ismeretlenek voltak. Erre az időszakra datálható a cikkben szereplő bostoni merénylet is, ahol köztudomású tény, hogy a maratoni futás résztvevői ellen követtek el robbantásos merényletet, mely 3 ember halálát és 264 sebesülését okozta.

[24] De a cikk megjelenésének időszakára datálható a 2015. november 3-i terrortámadás-sorozat is, ahol előre megtervezett akció keretében Párizs különböző pontjain három különálló robbantás és hat lövöldözés történt. A beszámolók szerint egyetlen este alatt legalább 120 embert öltek meg. Ezen kívül több mint kétszázan sérültek meg a támadás során, közülük nyolcvanan súlyosan. Hivatkozott a Charlie Hebdo újság szerkesztőségét ért támadásra (12 halott) is.

[25] Előadta továbbá, hogy dátum1-én, egy nappal a cikk megjelenését követően, három robbantásos merénylet történt Brüsszelben: kettő a repülőtéren, egy a Maelbeek metróállomáson. A támadásnak 32 fő civil áldozata volt, a három elkövető is meghalt. A sebesültek száma kétszáz fölött volt. De említhető a 2016-os müncheni lövöldözés (10 halott), a nizzai teherautós terrortámadás, mikor a terrorista a tűzijátékot szemlélő emberek közé hajtott (84 halott), vagy az ansbachi zenei fesztiválon történt robbantás (12 sérült).

[26] Ezek az adatok köztudomású tények. Ebben az időszakban a terrorizmus, mint jelenség jelen volt Európában, félelemmel töltötte el az embereket, mert reális veszélyt jelentett bárkire nézve, Magyarországon is.

[27] Ilyen kiélezett és félelemmel teli biztonságpolitikai és társadalmi helyzetben jelentette meg az alperes a cikkét és tartotta fenn internetes oldalán. Ebben az összefüggésben igenis jelentősége van minden olyan jelzőnek és egyéb olyan adatközlésnek, mely az emberekben ezt a valós félelmet tovább erősíti, mivel a személyét még veszélyesebbnek mutatja azzal, hogy „robbanóanyag-specialista, katonatiszt, katonai szakértő, Magyarország egyik legjobb robbanóanyag-specialistája, ismeri a bostoni bomba titkát, a páncélelhárítás, robbanóanyagok, a bombakészítés szakembere, az egyik specialitása a kuktabomba, profi mohamedán ejtőernyős, profi katona, profi délszláv háborús szakértő”.

[28] Nem elfogadható az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a kereset elutasításával érintett körbe tartozó közlések nem tényállítások, hanem valós tényekből levont, nem okszerűtlen következtetések. A jogsértés súlyának megállapításakor ezen közléseket is figyelembe kell venni.

[29] A jogsértés súlyánál azt is figyelembe kell venni, hogy nem volt soha közszereplő, sem közéleti szereplő, jelenleg sem az. Az a tény továbbá, hogy több tízezer személy olvashatta a cikket, a jogsértés súlya szempontjából szintén rendkívül releváns.

[30] Az alperes a cikk megjelenését megelőzően nem kereste meg, nem tájékoztatta arról, hogy cikket kíván megjelentetni róla. Nem győződött meg arról sem, hogy a cikkben szereplő adatok, információk megfelelnek-e a valóságnak. Az írás tartalma manipulatív, valójában a párt1 párt ellen irányult, személyét felhasználva a párt lejáratására.

[31] Megkísérelte bizonyítani a cikk saját magára és környezetére gyakorolt hatását. Nem vitásan több írás is megjelent róla, de ezt a cikket valamennyi tanú ismerte, a többi cikkhez képest részletesebbnek értékelte és alkalmasnak találta a társadalmi megítélésének rombolására. Az elhelyezkedés nehézségei, a munkanélküliség - ahogy az köztudomású tény - a mindennapi élete elnehezédéséhez vezetett. A tanúk vallomásaival összefüggésben az alperes nyilatkozatot nem tett, a tanúkhöz kérdéseket nem intézett, a tanúk által elmondottak tartalmát nem cáfolta. Ekként nem merülhetett fel kétely a tanúk által elmondottakkal összefüggésben, illet az elsőfokú bíróság sem fogalmazott meg. Így nem érthető az az ítéleti megállapítás, hogy nem bizonyított a perben olyan konkrét nem vagyoni hátrányokat, melyek a cikk jogsértő részei által érték volna.

[32] Kifejtette, hogy amikor végre a cég2 Zrt. Őrség település2i őrségparancsnokaként végzettségének megfelelően el tudott helyezkedni és ott az alperesi írás okán megpróbálták kikezdeni, akkor döntött a per megindítása mellett. Kellő indokát adta, hogy erre korábban miért nem került sor.

[33] A saját álláspontját utóbb ugyan közölni tudta a sajtó nyilvánossága előtt, azonban egy olyan marginális hírportálon (portál3) keresztül, amelynek olvasottsága az alpereséhez képest elenyésző.

[34] A sérelemdíjra való jogosultságát tehát igazolta, a mérték tekintetében pedig bizonyította, hogy az összeg arányban áll a jogsérelem mértékével és a hasonló jogsértések megelőzésére is alkalmas.

[35] Az elsőfokú bíróság a pernyertesség, pervesztesség arányát is tévesen állapította meg.

[36] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[37] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[38] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülbírálat során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így - az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel - a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta, erre tekintettel a keresetet elutasító rendelkezéseket nem érintette.

[39] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel érintett körben az irányadó anyagi jognak megfelel, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés nem vonható le.

[40] Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket teljeskörűen ismertette, az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal a Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetértett, így ezekre csak visszautal.

[42] A fellebbezésben írtak alapján a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

[43] A sérelemdíj intézményének adott esetben kettős funkciója van: egyrészt a személyiségi jogi jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációját szolgálja, másrészt ugyanakkor - a hasonló jogsértések megelőzésének céljából - szankciós jelleggel is bír. Mértékének meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése az eset körülményeinek vizsgálatát írja elő a bíróság számára. Az összecszerűség meghatározásánál különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására kell figyelemmel lenni.

[44] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből az következik, hogy a sérelemdíj alkalmazásának feltétele valamilyen nem vagyoni hátrány megléte a sérelmet szenvedett fél oldalán, a jogszabályi rendelkezések helyes értelmezése alapján ugyanis a fél „az őt ért nem vagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat. Az új Ptk. nem iktatta ki a nem vagyoni hátrányt, mint feltételt, a 2:52. § (2) bekezdése csupán a bizonyítási kötelezettség alól mentesítette a sérelmet szenvedett felet. A Kúria által felállított Tanácsadó Testület is erre a megállapításra jutott, a többségi álláspont szerint a személyiségi jogsértés megállapítása, valamint az objektív

szankciók megítélése mellett is elutasíthatja a bíróság a sérelemdíj iránti keresetet, amennyiben a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan nem vagyoni hátrány, amely sérelemdíj megítélésére adhatna alapot.

[45] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban, hogy a perbeli esetben az alkalmazott objektív jogkövetkezmények alkalmasak a felperest a jogsértéssel összefüggésben ért hátrányok kompenzálására, így sérelemdíj alkalmazása szükségtelen.

[46] A jóhírnévhez való jog sérelmét az elsőfokú bíróság a keresethez képest csak kis részben állapította meg. A perben feltárt bizonyítékok, adatok alapján az első fokon eljáró bíróság okszerűen állapította meg azt is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy kifejezetten a sérelmezett írás, illetve annak jogsértő közlései miatt ütközött nehézségekbe az álláskeresése, ezt tanú² és tanú¹ tanúk vallomása sem támasztotta alá.

[47] A felperesről az adott időszakban más sajtótermékekben is jelentek meg cikkek, a háborús, illetve skinhead múltjáról, továbbá arról, hogy érdeklődik a militarizmus iránt, illetve ért a robbanóanyagokhoz, maga is nyilatkozott a sajtóban.

[48] A sérelmezett írás a felperest összességében valóban militarista beállítottságú, harcias személyként ábrázolta, aki különösen ért a fegyverekhez és robbanóanyagokhoz, megjárta a háborút, köze volt militarista kötődésű szervezethez, továbbá muzulmán vallású. Ezek a közlések ugyanakkor - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint is - valósak, illetve valós tényekből levont, okszerűtlennek nem tekinthető következtetések, így azok - még ha az átlagolvasóban ellenérzéseket is váltanak ki, negatív következtetések levonására adnak alapot - sérelemdíj iránti igényt nem alapozhatnak meg.

[49] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, az alperes a másodfokú eljárásban teljes pernyertes lett. Az alperes ugyanakkor költségigényt nem terjesztett elő, költséget nem számított fel, így a bíróság a felperest fellebbezési költségben nem marasztalta.
[Pp. 81. § (1) bekezdés]

[50] A felperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján számított 80.000 forint fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Virág Csaba s.k.
bíró